

Kúria
végzése

Az ügy száma:	Bfv.II.1.539/2025/12.
A határozat szintje:	felülvizsgálat
A tanács tagjai:	Dr. Somogyi Gábor, a tanács elnöke Dr. Nagy Antal, előadó bíró Dr. Demeter Zsuzsanna, bíró Dr. Metzing Márton, bíró Dr. Boros Tibor, bíró
Az eljárás helye:	Budapest
Az eljárás formája:	tanácsülés
Az ülés napja:	2026. június 18.
Az ügy tárgya:	sikkasztás büntette
Terhelt(ek):	...
Első fok:	Szegedi Járásbíróság, 8.B.755/2023/19., ítélet, tárgyalás, 2024. szeptember 4.
Másodfok:	Szegedi Törvényszék, 1.Bf.314/2024/9., ítélet, nyilvános ülés, 2025. szeptember 9.
Az indítvány előterjesztője:	a terhelt védője
Az indítvány iránya:	a terhelt javára

Rendelkező rész

A Kúria a sikkasztás büntette miatt a terhelt ellen folyamatban volt büntetőügyben a terhelt védője által előterjesztett felülvizsgálati indítványt elbírálv a Szegedi Járásbíróság 8.B.755/2023/19. számú, illetve a Szegedi Törvényszék mint másodfokú bíróság 1.Bf.314/2024/9. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A Kúria végzése ellen fellebbezésnek vagy felülvizsgálatnak nincs helye, és ebben az ügyben az indítvány előterjesztője, valamint azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

Indokolás

[1] **I. 1.** A Szegedi Járásbíróság a 2024. szeptember 4. napján kihirdetett 8.B.755/2023/19. számú ítéletében bűnösnek mondta ki a terheltet folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntetében [Btk. 372. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc) alpont, (4) bekezdés b) pont első fordulat]. Ezért őt 250 napi tétel, napi tételenként 5.000 forint, összesen 1.250.000 forint pénzbüntetésre ítélte és rendelkezett annak a meg nem fizetése esetén szabadságvesztésre való átváltoztatásáról.

[2] Az elsőfokú ítélet ellen bejelentett kétirányú fellebbezések folytán eljáró Szegedi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2025. szeptember 9. napján meghozott 1.Bf.314/2024/9. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta; a terhelttel szemben a pénzbüntetés kiszabását mellőzte és őt megrovásban részesítette. Egyebekben azonban – a terhelt terhére megállapított bűncselekmény törvényi alapjának pontosításával – az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[3] 2. A jogerős ítéletben írt tényállás a következőket rögzíti:

- a terhelt és tanú 1 között az életközösség 1996 szeptemberétől 2017. január 1. napjáig állt fent, a 2000. augusztus 26. napján kötött házasságukat a Szegedi Járásbíróság a 27.P.20.579/2019/9. számú, 2019. szeptember 2. napján jogerős ítéletével felbontotta.
- A település 1-i székhellyel rendelkező cég 1-et a cégbíróság 01. számon 1993. november 17. napján jegyezte be. A társaság önálló vezető tisztségviselője és beltágja 2006. december 12. napjától jelenleg is tanú 1, illetve szintén önálló vezető tisztségviselője, de kültagja 2006. december 12. napjától 2019. november 8. napjáig a terhelt volt, aki 2019. augusztus 8. napján a társasághoz intézett egyoldalú nyilatkozatával a tagsági jogviszonyát felmondta. Erre figyelemmel a terheltet a cégbíróság a nyilvántartásból 2019. november 13. napján törölte.
- A terhelt volt az, aki a tagsági jogviszonya fennállásáig ellátta a vezető tisztségviselői feladatokat, személyes közreműködést ő végzett, ő is rendelkezett a társaság bank 1-nél vezetett bankszámlája felett, tartotta a kapcsolatot a könyvelővel.
- A terhelt a tagsági jogviszonyának felmondását követően, a felmondási idő alatt is ugyanúgy vezető tisztségviselőként jogosult volt a bt. bankszámlája felett rendelkezni. A terhelthez vonatkozóan a 3 hónapos felmondási idő 2019. november 8. napjáig tartott.
- A cég társasági szerződése szerint a tagok, azaz a terhelt mint kültag és tanú 1 mint beltág között a társaság adózott eredményéből származó nyereség megosztásának az aránya 50-50 %, míg a terheltet a társaság képviselétéért külön díjazás nem illette meg.
- A terhelt a társaság bankszámlájáról a saját, szintén a bank 1-nél vezetett bankszámlájára felmondása napjáig, illetve a felmondását követően, a felmondási idő alatt – 2017. július 5. és 2019. november 8. napja közötti időszakban, 18 részletben, legkevesebb 95.000, míg legfeljebb 500.000 forintot – összesen 4.985.000 forintot utalt át.
- Ezen felül a terhelt 2017. évben 30.000 forintot, 2018. évben 160.000 forintot, mindösszesen 190.000 forintot vett ki készpénzben a társaság vagyonából.
- Ekként a terhelt összességében 5.175.000 forintot fizetett ki magának a társaság vagyonából, melyből 2017. március 7. napján 80.000 forintot, 2017. szeptember 19. napján 50.000 forintot, valamint 2019. április 11. napján 5.000 forintot akként fizetett vissza, hogy ezt az összesen 135.000 forintot a társaság bankszámlájára készpénzben befizette.
- Mindezek alapján a terhelt összesen 5.040.000 forintot szerzett meg a fenti időszakban.
- A társaságnak 2017-ben 1.741.777 forint, 2018-ban 1.084.624 forint, 2019-ben a terhelt felmondásáig 1.476.470 forint összegű, mindösszesen 4.302.871 forint nyeresége keletkezett, amelyből a terhelt és tanú 1 – a társasági szerződésnek megfelelően – 50-50 százaléokban részesedhettek, azaz a terheltnek jogszerűen a felmondásáig 2.151.436 forint járt volna. A terheltet a saját magának kifizetett 4.295.000 forintból csak 2.151.436 forint illette volna meg jogszerűen, így a két összeg különbözetének megfelelő összeget, 2.143.564 forintot, valamint a felmondási idő alatt további 745.000 forintot, így mindösszesen 2.888.564 forintot jogosulatlanul fizetett ki magának.
- A terhelt a fenti magatartásával a rábízott, a cég 1 sértett tulajdonát képező 2.888.564 forint összeget jogtalanul eltulajdonította.
- A terhelt a cég 1 sértettől jogtalanul eltulajdonított összeget a nyomozás során a sértett gazdasági társaság bankszámlájára történő utalásokkal visszafizette.
- Mindezek alapján a sértettől jogtalanul eltulajdonított 2.888.564 forint az eljárás során megtérült.

[4] II. 1. A jogerős, vádról rendelkező ügydöntő határozat ellen a terhelt védője a Be. 649. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontjára hivatkozva terjesztett elő felülvizsgálati indítványt.

[5] Ennek indokául kifejtette, hogy a Kúriának abban a kérdésben kell döntenie a felülvizsgálat során, miszerint a terhelt által felvett és átutalt pénzüsszegek megfelleltethetők-e a sikkasztás törvényi tényállásában megkíránt „idegen dolog” fogalmának. Sérelmezte, hogy az alapügyben elmaradt annak vizsgálata, miszerint a terhelt a polgári jogszabályokat megtartva járt-e el a tényállásban rögzített cselekmények során. E körben hivatkozott a Ptk. 4:43 §-ában foglalt azon szabályra, amely szerint a foglalkozás gyakorlása, vagy egyéni vállalkozói tevékenysége folytatásának céljára szolgáló vagyontárgyak használatának és kezelésének joga azt a házastársat illeti meg, aki a foglalkozást gyakorolja, vagy a vállalkozói tevékenységet folytatja, feltéve, hogy a másik házastárs a jogok kizárólagos gyakorlásához hozzájárult. Hozzájárulásnak minősül, ha a másik házastárs tud, vagy tudnia kell a foglalkozás gyakorlásáról, vagy a vállalkozói tevékenység folytatásáról, és azt nem kifogásolja. Ugyancsak a Ptk. 4:43 §-ának (1) és (2) bekezdésére hivatkozva emelte ki, hogy e jogok gyakorlása során a tagsági, vagy részvényesi jogok gyakorlójának a másik házastárs érdekeit megfelelően szem előtt kell tartania, amely kötelezettség elmulasztása esetén a szerződésen kívül okozott károkért való felelősség szabályai szerint felel.

[6] Ezért helyesen rögzítette az elsőfokú bíróság ítéletében, hogy elszámolási kötelezettség állt fenn a terhelt és volt házastársa között a vagyontöösséghez tartozó, de még meg nem osztott vagyon tekintetében, mint ahogyan azt is tényként rögzítette, hogy a terhelt a felvett összegeket megtérítette; azonban e ténymegállapításoknak a büntetőjogi felelősség kérdésében megnyilvánuló következményeivel e körülményeknek nem foglalkozott.

[7] Ha ugyanis a terhelt a törvényben biztosított használati és kezelési jogosultsága alapján a vagyontöösséghez tartozó, de meg nem osztott vagyon tekintetében – utólagos elszámolás terhe mellett – jogszerűen megtehette, amit tett, akkor a cselekményével érintett pénzüsszegek a meg nem osztott közös vagyon tárgyai voltak, ekként pedig a terhelt számára az nem volt idegen.

[8] Ez pedig kizárja védenca büntetőjogi felelősségének megállapíthatóságát a sikkasztás büntette miatt. A BH 1994.647. számú eseti döntésre hivatkozva hangsúlyozta, hogy a közös tulajdonban álló dolgok nem lehetnek lopás és sikkasztás elkövetési tárgyai. Ezen túlmenően rámutatott arra, hogy az elszámolási jogviszony a büntetőjogon kívül esik, így kizárja a vagyon elleni bűncselekményben büntetőjogi felelősség rögzíthetőségét.

[9] A fentiekre figyelemmel indítványozta, hogy a Kúria a felülvizsgálati indítvánnyal megtámadott jogerős határozatot változtassa meg és hozzon a törvénynek megfelelő határozatot, amelyben a terheltet az ellene sikkasztás büntette miatt emelt vád alól mentse fel.

[10] 2. A Legfőbb Ügyészség BF.1530/2025/2. számú nyilatkozatában a felülvizsgálati indítványt alaptalannak tartotta.

[11] Utalva a védő által megjelölt felülvizsgálati ok törvényhelyére, a Be. 650. § (2) bekezdésének, illetve a Be. 659. § (1) bekezdésében írtakat idézve mutatott rá, hogy felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok ismételt egybevetésének, eltérő értékelésének, valamint bizonyítás felvételének nincs helye, a felülvizsgálati indítvány elbírálásakor a jogerős ügydöntő határozatban megállapított tényállás az irányadó. Ezen túlmenően hangsúlyozta, hogy a jogkövetkeztetések helyessége kizárólag az irányadó tényállás alapulvételével ítéltető meg, kiemelve, hogy az irányadó tényálláshoz tartozónak kell tekinteni a jogerős határozat indokolása bármely részében szereplő minden ténymegállapítást, amely az elbírált cselekmény büntetőjogi megítélésénél jelentős. Rámutatott, hogy a gazdasági társaságok – köztük a betéti társaságok is – a Ptk. 3:88 §-a értelmében jogi személyek, a tagokétől elkülönült jogalanyisággal és vagyonnal rendelkeznek. A betéti társaság szervezeti felépítésének Ptk.-n alapuló bemutatásán keresztül hangsúlyozta, hogy a betéti társaság nyereségének kifizetése nem automatikus, azaz egyrészről nem kötelező annak kifizetése a tagok részére, másrészt a kifizetésről történő döntés a tagok gyűlésének

hatáskörébe tartozik, arról egyedül nem határozhat a társaság egyik tagja. Márpedig ilyen, a nyereség kifizetéséről döntő taggyűlés az iratok tartalma szerint nem volt. Utalva az elsőfokú bíróság ítéleti tényállásának [43]-[44] bekezdéseiben foglaltakra, azt emelte ki, hogy a társaság 2017. évben keletkezett bevételeiről a beltag, tanú 1 nem tudott, így az adózott eredmény megosztására és felvételére eleve nem kerülhetett törvényesen sor. Ennek alapján a társaság eredményét – illetve abból a tényállásban a terhére rótt összeget – a terhelt több részletben, egyoldalúan vette ki a társaságból és utalta át saját számlájára. Mivel a cégnek a terhelt által felvett és a vagyonmegosztás során tanú 1-et illető része a cég tulajdonát képezte, az nem tekinthető közös vagyonnak, hanem a cég – mindkét tag vagyonától elkülönült – vagyonát képezte annak eltulajdonításakor. Megjegyezte, hogy ugyanez a helyzet a társasági eredménynek a terheltet megillető részével kapcsolatban is fennállt, a terhelt részére járó nyereség jogosulatlan felvételét a tényállás alapján azonban a bíróság nem róta a terhelt terhére. Mindezek alapján hangsúlyozta, hogy a Ptk. 4:43 §-ára hivatkozó érvelés nem foghat helyt, a sikkasztás elkövetése szempontjából a házastársak közötti vagyonmegosztás figyelmen kívül marad.

[12] A fentiekre tekintettel indítványozta, hogy a Kúria a támadott határozatokat hatályában tartsa fenn.

[13] 3. A terhelt védője a Legfőbb Ügyészség átiratára észrevételt tett, abban fenntartva felülvizsgálati indítványában foglaltakat.

[14] Kifejtette, hogy a Legfelsőbb Bíróság, majd a Kúria számos határozatában foglalt állást a gazdasági társaságokból származó részesedésnek a házastársi közös vagyonhoz tartozása kapcsán. Hivatkozott az EBH 2000.209. számon megjelentetett eseti döntésre, miszerint házastársi közös vagyonnak minősül az az érték, amely a közkereseti társasági tag házastársat a tagsági viszonyának vagy magának a társaságnak az életközösség megszakadásának időpontjában történő megszűnése esetén megilletné.

[15] Idézte a Kúria Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett Pfv.21.581/2017/7. számú határozatát, melyben a Kúria kifejtette, hogy a következetes ítélkezési gyakorlat szerint a gazdasági társaság alapítása a vagyon sajátos megkettőződését eredményezi abban az értelemben, hogy a tagok által a gazdasági társaság rendelkezésére bocsájtott vagyoni hozzájárulás, valamint a társaság működése során szerzett vagyon a társaság, mint önálló jogalany, míg a tagoknak a társaságbeli részesedésén alapuló vagyoni értékű jogosultsága, mint vagyoni hozzájárulás ellenértéke, a tagok mint természetes személyek magánvagyonába kerül. Ennek következtében a házasságban élő társasági tag házastárs által, az életközösség ideje alatt szerzett gazdasági társaságbeli részesedés a Csjt. 27. § (1) bekezdése szerint a házastársak egymás közötti egyenlő arányú házastársi közös vagyonát képezi. A Kúria ugyanezen határozatában megállapította azt is, hogy az életközösség megszűnésekor megosztandó házastársi közös vagyon mindazoknak a vagyoni értékű jogosultságoknak és kötelezettségeknek az összessége, amelyek a gazdasági társasági tag házastársat az életközösség megszűnésének az időpontjában a gazdasági társaságbeli részesedése alapján megillették, avagy terhelték.

[16] A védő utalt a Kúria Pfv.20.016/2019/17. számú határozatára is, melyben azt rögzítette, hogy az életközösség megszűnésekor a közös vagyonba tartozik mindazoknak a vagyoni értékű jogosultságoknak és vagyoni tárgyú kötelezettségeknek az összessége, amelyek a gazdasági társasági tag házastársat – az adott gazdasági társaság cégformájától és az életközösség megszűnés kori létszaktól függően – az életközösség megszűnésének időpontjában a gazdasági társaságbeli részesedése alapján megilletik.

[17] Mindezek alapján a védő arra az álláspontra helyezkedett, miszerint a gazdasági társaság rendelkezésére bocsátott vagyoni hozzájárulás és a társaság működése során szerzett vagyon – amely a társaság mint önálló jogalany tulajdonát képezi – teljes

mértékben elkülönül a tagoknak a társaságbeli részesedésükön alapuló jogosultságától (részesedésétől). Ez a tagoknak járó részesedés pedig a házastársi közös vagyonba tartozott az elkövetési időszak egészen át, hiszen annak megosztására csak jóval később, 2021 évben került sor.

[18] A Ptk. 4:43. §-ban írtak ismételt idézése mellett hangsúlyozta, hogy annak – mivel a foglalkozás gyakorlásához és az üzleti célú vagyon használatáról és kezeléséről rendelkezik – jelentősége van az ügyben; emiatt pedig védenca magatartása kártérítési és nem büntetőjogi felelősséggel járt, amiből következően a volt házastársak között elszámolási kötelezettség állt fenn a vagyonközösséghez tartozó, de meg nem osztott közös vagyon, azaz a cég 1 eredménye tekintetében. Ebből következően – álláspontja értelmében – a betéti társaság a tényállásbeli cselekmény sértettje eleve nem lehet, mely egyúttal kizárja a terhelt terhére rótt deliktum megvalósultát.

[19] Végül utalt arra, hogy az ismertetett határozatokból kitűnik, miszerint a gazdasági társaság tevékenységéből származó nyereség nem a társaság vagyona, hanem a tagok vagyoni részesedésének törvényben meghatározott formája. A nyereség a társaság vagyonától elkülönül. A tagok – főszabály szerint – a társaság vagyonához való hozzájárulásuk arányában jogosultak a nyereségre, mindamellett, hogy a nyereség, illetve a veszteség tagok közötti megosztása a társaság belső ügye, amely a kívülállók érdekeit – így a társaságért – nem érintik.

[20] Ekként pedig nem képezte a társaság vagyonát a cég 1 2017-2019. évi nyereségéből tanú 1 részére járó részesedés, következésképp a társaság sem lehet a terhelt terhére rótt cselekmény sértettje.

[21] **III.** A terhelt védőjének felülvizsgálati indítványa alaptalan.

[22] 1. A felülvizsgálat rendkívüli jogorvoslat, amely a Be. 648. §-a alapján csak a bíróság jogerős, a vádról rendelkező ügydöntő határozata ellen, kizárólag a Be. 649. §-ában megjelölt anyagi és eljárásjogi okokra hivatkozással vehető igénybe. A felülvizsgálati okok törvényi köre nem bővíthető, ezért az azon kívül eső anyagi vagy eljárásjogi kérdések a felülvizsgálatban közömbösek.

[23] A terhelt védője felülvizsgálati indítványában a jogerős ügydöntő határozatot a büntető anyagi jog szabályainak megsértése címén, a Be. 649. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontjában írtak alapján kifogásolta.

[24] E törvényhely alapján felülvizsgálatnak van helye, ha a bíróság a jogerős ítéletében a büntető anyagi jog szabályainak megsértésével állapította meg a terhelt bűnösségét. Ez a felülvizsgálati ok akkor valósul meg, ha a jogerős ítéleti tényállásban foglalt terhelti magatartás nem meríti ki (semmilyen) bűncselekmény törvényi tényállási elemeit, avagy – ugyancsak az irányadó tényállásból kitűnően – büntethetőséget kizáró vagy megszüntető ok ellenében került sor a terhelt elítélésére. Ilyen esetben az indítvány célja a terhelt felmentése – ahogyan az jelen indítvány kapcsán is rögzíthető – vagy vele szemben az eljárás megszüntetése.

[25] Az indítvány a fenti feltételeknek megfelel. A jogerős ítéleti tényállásban megállapított tények alapulvételével az, hogy a terhelt terhére rótt, a Btk. 372. §-a szerint meghatározott sikkasztás bűncselekménye megállapítható-e, felülvizsgálat tárgya lehet. Ezért a Kúria érdemben megvizsgálta, hogy a jogerős ítéletben megállapított tényállás alapján a terhelt magatartásából a sikkasztás törvényi tényállási elemei maradéktalanul kitűnnek-e.

[26] 2. A Btk. 372. § (1) bekezdése szerint sikkasztást követ el az, aki a rábízott idegen dolgot jogtalanul eltulajdonítja, vagy azzal sajátjaként rendelkezik.

[27] A védő e törvényi tényállás elemei közül a cselekménnyel érintett elkövetési tárgy – az átutalt pénzeszszegek – a terhelt számára idegen jellegét vitatta. Kétségtelen, hogy ha a sikkasztás elkövetési tárgya a terhelt számára nem idegen, azaz a terhelt annak tulajdonosa vagy legalább résztulajdonosa, az a sikkasztás – és más vagyon elleni bűncselekmény – megvalósulását fogalmilag kizárja (vö. Kúria Bfv.701/2024/8., Bfv.727/2023/7.); nem idegen (azaz: saját) dolog a tulajdonos által nem tulajdonítható el, a sajátjaként rendelkezés pedig jogszerű, még résztulajdonos részéről is legfeljebb csak polgári jogi felelősséget vethet fel.

[28] Ehhez képest az indítvány elbírálása során valóban annak van perdöntő jelentősége, hogy a bűncselekmény elkövetési tárgya – a terhelt által a jogerős ítélet tényállásában megállapítottak szerint elutalt, illetve felvett pénzeszszegek – polgári jogi szempontból a saját (akár házastársával közös, meg nem osztott) vagyonába, vagy más természetes vagy jogi személy vagyonába tartozott-e.

[29] Az irányadó tényállás szerint a terhelt cselekményét a cég 1 bankszámláján megjelenő összegek tekintetében fejtette ki.

[30] A Ptk. 3:88. § (1) bekezdése szerint a gazdasági társaságok üzletszerű közös gazdasági tevékenység folytatására, a tagok vagyoni hozzájárulásával létrehozott, jogi személyiséggel rendelkező vállalkozások, amelyekben a tagok a nyereségből közösen részesednek, és a veszteséget közösen viselik. A betéti társaság a Ptk. 3:89. § (1) bekezdése szerint gazdasági társaság, ami ekként önálló vagyonnal rendelkezik.

[31] Ehhez képest a büntetőbírói gyakorlat is következetes abban, hogy a gazdasági társaság tulajdonosának (résztulajdonosának) vagyona és a társaság vagyona elkülönül, a gazdasági társaság vagyona a vagyon kezelője számára a társaságban meglévő tulajdonosi helyzetétől függetlenül idegen vagyon [1/2019. Büntető jogegységi határozat].

[32] Több határozatában rögzítette a Kúria már azt is, hogy ugyanezen elvi okfejtés alapján a társaság vagyonának eltulajdonítása vagy ezzel sajátjaként rendelkezés esetén a sikkasztás megvalósul [Kúria Bfv.I.975/2020/28. (BH 2022.64.), korábban: BH 1997.61.].

[33] A védő – a fentieket általánosságban nem vitatva – a Ptk. 4:43. § (1) bekezdésére tekintettel állította mégis, hogy a terhelti cselekvésséggel érintett pénzeszszegek nem a társaság vagyonába, hanem a terhelt mint alapító – házastársával közös – osztatlan tulajdonába tartozott.

[34] A hivatkozott rendelkezés szerint a vagyonközösséghez tartozó, de az egyik házastárs foglalkozásának gyakorlása vagy egyéni vállalkozói tevékenysége folytatásának céljára szolgáló vagyontárgyak használatának és kezelésének joga azt a házastársat illeti meg, aki a foglalkozást gyakorolja vagy a vállalkozói tevékenységet folytatja, feltéve hogy a másik házastárs a jogok kizárólagos gyakorlásához hozzájárult; hozzájárulásnak minősül, ha a másik házastárs tud vagy tudnia kell a foglalkozás gyakorlásáról vagy a vállalkozói tevékenység folytatásáról, és azt nem kifogásolja.

[35] A fenti rendelkezés tehát – szövegezéséből egyértelműen kitűnően – „a foglalkozás gyakorlása vagy egyéni vállalkozói tevékenység folytatásának céljára szolgáló” vagyontárgyakra vonatkozik. Jelen esetben azonban a terhelt terhére rótt magatartást nem ilyen – meghatározott célt szolgáló – vagyontárgyakat érintően, hanem a gazdasági társaság részére és a számlájára érkező pénzeszszegek tekintetében fejtette ki. Ezen pénzeszközök nyilvánvalóan nem a foglalkozás gyakorlásának vagy egyéni vállalkozói tevékenység folytatásának célját szolgálták és a terhelt azt nem is használta fel vagy kezelte azokat e célok érdekében, hanem a saját részére vonta el azokat a társaság birtokából, azaz: eltulajdonította.

[36] Következésképp a Ptk. 4:43. § (1) bekezdésében írt rendelkezés nem vonatkoztatható a jelen ügyben érintett elkövetési tárgyra, az alapján az nem emelhető ki a fentiek alapján a társaságnak a tagokétól elkülönült vagyonából.

[37] A terhelt által eltulajdonított pénzeszközök a társaság bevételeit érintették, amit a befizetők a társaság mint önálló jogi személy – és nem a mögötte álló tagok – részére utaltak. E pénzüsszegek – melyek ekként nem voltak foglalkozás gyakorlása vagy egyéni vállalkozói tevékenysége folytatásának céljára szolgáló vagyontárgyak – lehetnek volna a társaság kiadásaival szembeállítva a társaság nyereségének alapjai és ezt követően lettek kifizethetők a tagok részére. Ha a kifizetésre sor került volna, az már valóban nem a társaság, hanem a tag vagyonába – házassági életközösségben élő tag esetén a házastársával közös vagyonába – került volna. Erről azonban a terhelt nem dönthetett egyszemélyben, önkényesen.

[38] A betéti társaság legfőbb szerve a tagok gyűlése [Ptk. 3:142. § (1) bekezdés, Ptk. 3:155. §], melynek hatáskörébe tartozik a számviteli törvény szerinti beszámoló jóváhagyása és a nyereség felosztásáról való döntés [Ptk. 3:309. § (2) bekezdés]. Tényszerű tehát – osztva a Legfőbb Ügyészség átiratában kifejtett álláspontját –, hogy a betéti társaság nyereségének kifizetése feltételhez kötött; az arról való döntés a taggyűlés kizárólagos hatáskörébe tartozik, melyből fakad, hogy nyereségként a gazdasági társaság tagja, avagy vezető tisztségviselője akkor rendelkezhet jogszerűen a társaság eredményéről, amint arról döntés születik. Jelen ügy kapcsán azonban nyereség kifizetéséről döntő taggyűlés összehívására nem került sor, a bejövő összegeknek még a kifizetést megelőző – a társaságtól eltérő – más vagyonba térítése pedig nem azonosítható a foglalkozás gyakorlása vagy egyéni vállalkozói tevékenység folytatásának céljára szolgáló vagyontárgyak kezelésével.

[39] Itt kell megjegyezni azt is, hogy a védő által hivatkozott mindhárom eseti döntés – köztük a Kúria Bírószági Határozatok Gyűjteményében közzétett Pfv.20.016/2019/17. és a Pfv.21.581/2017/7.számú határozata is – a házastársi életközösség megszűnése esetére határozza meg a vagyonfelosztásra vonatkozó szabályokat akként, hogy a gazdasági társaságbéli részesedést a közös vagyon részének – nem pedig valamelyik házastárs különvagyonának – kell tekinteni. Jelen esetben azonban a teljes elkövetési időszak a házassági életközösség és a házastársak társaságbéli tagsága fennállásának idejére esik; amikor is a társaság vagyona a tagok különvagyonától és házastársi közös vagyonától is egyaránt elkülönült.

[40] A jogi személyiséggel rendelkező gazdasági társaság bevétele kétségtelenül a gazdasági társaság tulajdonába kerül; a társaság működése és a tagok tagsági viszonyának fennállása alatt csak a kifizetett nyereség kerülhet a tagok – házasságban élő tag esetén a házastársával közös – magánvagyonába. Jelen esetben azonban a terhelt még a kifizetést megelőzően – a társaság vagyonából – tulajdonította el azt.

[41] 3. A fentieket összefoglalva tehát megállapítható, hogy – szemben a védelem e körben többször hangsúlyozott álláspontjával – a betéti társaság bevételeként jelentkező összeg nem a házastársi vagyontársasághoz tartozó, ám meg nem osztott közös vagyon volt, hanem a cég 1 jogi személy elkülönült vagyona és annak a saját részére való elvonására a terheltnek nem volt törvényes joga.

[42] Szó sincs tehát arról, hogy a terhelt által a tényállásban körülírtak szerint megszerzett összegek a terhelt saját pénzeszközeivé lettek volna és a tényállásban leírt esetekben nem bűncselekmény, hanem csupán polgári jogi következménnyel járó – szerződésen kívül okozott kárért való felelősség körébe tartozó – szerződésszegés valósult meg. Az ítélezési gyakorlat számtalan példát szolgáltat arra, hogy a polgári jogi ügyletek képében megjelenő magatartások különböző bűncselekmények – így sikkasztás, csalás, hűtlen kezelés, intellektuális közokirat-hamisítás stb. – megállapítását eredményezhetik, tehát polgári jogi keretek között bűncselekmények elkövetésére kerül sor. Ha pedig akár polgári jogi ügylet keretében, akár anélkül, valamely bűncselekmény elemei megvalósulnak, akkor annak következményeit – a törvényes vád alapján eljáró bíróságoknak – érvényesíteniük kell (BH 2011.188.).

[43] A teljesség érdekében a Kúria az elkövetési érték kapcsán a következőket jegyzi meg.

[44] Az irányadó tényállás szerint a cég 1-nek 2017-ben 1.741.777 forint, 2018-ban 1.084.624 forint, 2019-ben a terhelt felmondásáig 1.476.470 forint összegű, mindösszesen 4.302.871 forint nyeresége keletkezett, amelyből a terhelt és tanú 1 – a társasági szerződésnek megfelelően – 50-50 százalékban részesedhettek, azaz a terheltnek jogszerűen és az alant részletezendő egyéb feltételek megvalósultát követően a felmondásáig 2.151.436 forint járt volna. A terheltet a saját magának kifizetett 4.295.000 forintból csak 2.151.436 forint illette volna meg jogszerűen, így a két összeg különbözetének megfelelő összeget, 2.143.564 forintot, valamint a felmondási idő alatt további 745.000 forintot, így mindösszesen 2.888.564 forintot jogosulatlanul fizetett ki magának.

[45] Azaz a felülvizsgálati eljárásban irányadó tényállásban foglalt számszaki adatok szerint az alapügyben eljáró bíróságok a társaság vagyont a terhelt számára nyereségként kifizethető vagyontömeggel azonosították. A terhelt azonban az irányadó tényállás szerint a betéti társaság vagyonából összesen 5.040.000 forintot tulajdonított el, ami nem csökkenthető arra tekintettel, hogy a nyereség társasági szerződés szerinti – valójában meg nem történt – kifizetése esetén abból 2.151.436 forint a saját részére járt volna. Éppen ezért, a nyereség kifizetéséről való döntés hiánya okából a terhelt terhére rótt vagyon elleni bűncselekmény miatti felelősségét az általa megszerzett teljes összeg megalapozza, így cselekménye törvényesen a Btk. 372. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés bc) alpontjára tekintettel a (5) bekezdés b) pontja szerint minősülő sikkasztás büntetnének minősült volna.

[46] Figyelemmel azonban arra, hogy az indítványt a terhelt javára terjesztették elő, a Kúria pusztán ennek deklarálására szorítkozhatott, a jogkövetkezmények levonása nélkül.

[47] Mindezekre tekintettel – miután a Kúria olyan felülvizsgálati okot, melynek vizsgálatára a Be. 659. § (6) bekezdése alapján hivatalból köteles, nem észlelt – a megtámadott határozatokat a Be. 660. § (1) bekezdés főszabálya szerinti tanácsulésen, a Be. 655. § (1) bekezdése szerinti összetételben eljárva, a Be. 662. § (1) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

[48] *A döntés elvi tartalma*

A jogi személyiséggel rendelkező gazdasági társaság esetében az alapító vagyona és a társaság vagyona elkülönül. Megvalósítja ezért a sikkasztás bűncselekményét a betéti társaság kültagja, amennyiben a betéti társaság nyereségének kifizetéséről döntő taggyűlés felhatalmazása nélkül, a társaságban betöltött jogkörével és tisztségével (foglalkozásával) összefüggésben nem álló célból a társaság bankszámlájáról saját számlájára utalásokat teljesít, avagy arról készpénzt vesz ki, eltulajdonítva ezen összegeket.

[49] **IV.** A Kúria végzése ellen a Be. 6. § (4) bekezdésére tekintettel nincs helye fellebbezésnek, felülvizsgálatát a Be. 650. § (1) bekezdés b) pont második fordulata zárja ki.

[50] A Be. 652. § (6) bekezdése szerint minden jogosult csak egyszer nyújthat be felülvizsgálati indítványt, kivéve, ha az újabb felülvizsgálati indítvány benyújtása a Be. 649. § (3)-(5) bekezdésén alapul; az említett törvényhely (7) bekezdése szerint felülvizsgálati indítvány ugyanazon tartalommal csak egyszer nyújtható be. A Be. 656. § (4) bekezdése pedig akként rendelkezik, hogy az ugyanazon jogosult által ismételten előterjesztett, illetve az azonos tartalommal ismételten előterjesztett indítványt a Kúria érdemi indokolás nélkül elutasíthatja.

Dr. Somogyi Gábor s.k. a tanács elnöke, Dr. Nagy Antal s.k. előadó bíró, Dr. Demeter Zsuzsanna s.k. bíró, Dr. Metzing Márton s.k. bíró, Dr. Boros Tibor s.k. bíró